

ESCLAUS DE LA UNIÓ: CAPÍTOL 14: XXI

Un relat de: [Raiil Gay Pau](#)

Note com una descàrrega elèctrica molt potent recorre el meu cos sencer. De sobte em venen a la ment la gran majoria dels meus records. Ja sé qui soc. Les imatges, les sensacions... tornen a mi. Em sent una mica sobrepassada per tota aqueixa informació, però gràcies al meu intens entrenament d'anys mantinc el componiment i comence a analitzar la situació. Els dos membres dels esquadrons letals són forts, mentre que els dos militars són com a mosques per a mi. Hauria d'eliminar primer a ells dos, així reduiré l'avantatge dels meus enemics.

Els caps dels dos militars volen per l'aire, he sigut bastant ràpida, m'he equipat la meua armadura i he generat una fulla en el meu avantbraç dret, per a després acostar-me al militar de la dreta i rodar sobre mi mateixa per a tallar-li el cap i, utilitzant aqueix mateix impuls, tallar la part superior del militar situat a l'esquerra.

- Vaja, sembla que et mantens en forma, XX1.- Em diu XX14.

- Per descomptat. - Responc desafiador amb la meua vertadera veu. - I molt ràpid pot ser que els vostres caps siguen un trofeu en la meua paret.

- Menys llops, caputxeta. - Diu XY80.

- La caputxeta? - Responc rient-me amb una gran riallada. - Jo no soc la caputxeta, soc més aviat la lloba. Una lloba que us esbocinarà..

En aqueix moment passa una bala fregant-me la galta, ja que encara no m'he equipat el casc, que impacta en l'armadura de XX14, i escolte una veu familiar cridant:

- Esteu morts, capolls i capolles. Ha ha ha. Us fregiré a tirs. Agafar-vos bé les braguetes i els calçons, que us cagareu damunt. - Crida la veu familiar mitjà alienada.

Mire de reüll per a veure qui està causant tant xivarri, sense deixar de controlar als meus enemics. Veig a Kalindra equipada amb dues metralladores de mà disparant com si estiguera boja. Si segueix així, al final ferirà a algú.

- El vostre esquadró va matar a la meua filla, malnascuts. - Segueix cridant Kalindra sense deixar de prémer els gallets. - Moriu, persones fotudes. Que us foten, que us peten, que us facen el que menys us agrada. Vaig fer un formatge de forats amb els vostres cossos.

Kalindra es posa al meu costat i comença a disparar a les armadures dels dos membres de l'esquadró letal de la mort. Evidentment les seues bales reboten i per poc no ens fereixen a nosaltres.

- Kalindra, aparta't d'ella, ella no és Abi, no és la nostra aliada. - Escolte a Alicia cridar darrere de mi, aqueixes paraules em dolen més que qualsevol colp que haja rebut mai.

- Però què dius, si t'està protegint. - Sent que diu Kalindra. - No sé d'on ha tret aqueixa...

En aqueix moment, és quan veu la meua cara.

- Tu... Tu! No pot ser. - Balboteja Kalindra. Tu eres la mort grisa! La líder de l'esquadró letal de la mort. La causant que la meua filla morira.

En aqueix moment, detecte les seues intencions i faig aparéixer el casc en el meu cap, just a temps perquè una ràfega de bales impacte en ella i rebot.

- Mira, no tinc temps per a discussions infantils. - Li dic durament a Kalindra. - Agafa a Alicia i a l'aranya, i anar-vos d'ací. Jo m'encarregue d'aquests dos.

- I un rave. - Diu Kalindra per a tornar-me a disparar. - Tu vols destruir el poble, ens has traït, has rebel·lat...

Abans que pugui dir alguna cosa sobre els rebels, m'acoste a ella i li done una punyada en la panxa, mentre li dic a cau d'orella:

- Millor que no parles sobre el teu grup secret, o la Unió s'assabentarà. - Dic. - No sé si podré guanyar-los, encara estic readaptant-me a la veritat. Anar-vos d'ací.

No sé si realment m'ha entès o simplement vol allunyar-se, però s'acosta a Alicia i l'ajuda a ella i a l'aranya a alçar-se.

- Eh! - Crida XY80.- On creeu que aneu?- XY80 càrrega contra elles, però jo m'interpose, i donant-li una punyada en la cara i una genollada en el pit, ho mane uns metres feien arrere, fent que faci uns solcs amb les botes dels seus peus en la terra de la plaça.

- Eh, tu, cara gos. El teu contrincant soc jo. O és que em tens por? - Li dic.

- Espera, no podem deixar els cossos de Buck i Bob ací. Els faran trocets...- Escolte que diu la veu d'Alicia- També està el cos de la Cap...

- Vols els cossos d'aqueixos éssers insignificants? - diu XX14 mentre s'acosta als cadàvers.- Veuen per ells, igual podem jugar una mica.

Faig el mateix procediment que amb XY80 interposant-me entre els cossos i XX14. De reüll veig com Alicia, ajudada per Kalindra, puja el que queda del cos de la Cap a l'esquena de l'aranya i després agafen en braços els cossos de Buck i Bob i s'allunyen d'allí. Mentrestant, vaig colpejant a XY80 i XX14 perquè no les segueixen.

- Vaja, sembla que no les podem atrapar mentre no et derrotem. - Diu XX14.- Està bé, haurem de donar-te una pallissa. Però no penses ni per un segon que aqueixes dues i l'aranya poden escapar de la Unió.

- Pot ser que de la Unió no.- Responc. - Però una canina i un caní com vostés no arribaran a elles. Avui no, igual

demà, si és que queda una mica de vostés quan acabem.

- Ara s'ha tornat refinada, XX1? - Diu XX14.- Deixem-nos de frivolitats. A més, a tu mai t'ha agradat parlar de vosté a la gent.

XX14 m'envesteix a gran velocitat, però jo l'esquive fàcilment movent-me una mica cap a un costat i, fent-li una tècnica d'agarrar, la llance uns metres lluny de mi, mentre que XY80 intenta perforar la meua armadura amb una fulla. Intercepte l'atac, li doblegue la nina i, d'una puntada en l'estómac, ho envie també uns metres lluny de mi. En aqueix moment, comença la lluita de debò. Vaig esquivant i contraatacant els moviments que fan els dos contra mi. Els aparte, els esquive, els colpege... Arriba un moment en què ells dos estan esbufegant i jo seguec fresca com una rosa.

- Veig que us falta fons. - Dic burlant-me. - Igual hauríeu d'eixir més a córrer.

- Tu, malnacida, - em diu XX14- et crees molt especial, però quan el pes de la Unió caiga sobre tu, veurem si rius tant.

- El pes de la Unió, el pes de la Unió. - Repetesc intentant imitar la seua veu. - Esteu lobotomitzats, gossets. No deixeu de ser unes marionetes en les mans de la Unió. Almenys, açò jo sempre ho he sabut. Us ompliu la boca amb la satisfacció de treballar per a la Unió i no deixeu de ser uns babaus coaccionadores de llibertat que no toleren a tot aquell que haja despertat i ho volen tornar a dormir a bastonades.

- Tu i els teus discursets. - Diu XY80 amablement. - Sempre t'ha agradat fer-los, però mai t'havia sentit parlar així de la Unió. Què t'ha passat? Abans érem el millor esquadró. Per què no ho reconsideres i tornes amb nosaltres?

- De debò penses que soc tan estúpida com per a engolir-me açò? -Riu. - Sé bastant ben com reacciona la Unió a un desvergonyiment com el meu. No em deixarien viva, no sent jo. Que què m'ha passat? Que he despertat del tot. Abans estava en aqueix període en el qual aquestes entre la vigília i el somni. Era conscient del que feia la Unió, però no concretava gens. No, no, ara estic ben desperta i m'adone de com d'enganyada i equivocada estava. Abans confiava en la Unió, haguera mort per ella... Ara moriria per enderrocar-la.

- Com goses parlar així de la Unió? Si no fora per ella no series el que eres ara, no tindries el poder que tens. Series un ésser insignificant. Un ésser inferior. - Em diu XX14.

- No ho enteneu, veritat? - ric. - El vertader poder no és ser el més fort, és ser el més compassiu. Ser la més forta l'única cosa que et permet és poder matar més. Ser compassiu i bona gent et fa tenir suports, vertaders suports i amics. Perquè no oblideu que, per molt fort que sigues, si el poble sencer s'unira i esquerra de la seua letargia podria acabar amb la Unió, o amb qualsevol govern, en hores. No existeix per als humans la força total, no s'és invencible per moltes modificacions o entrenament. Un sempre pot ser derrotat. Però el que no perirà són els seus ideals, per molt marcit i feble que estigues. Açò no t'ho podran llevar per molt fort que siga l'altre i, per tant, el més poderós són els ideals. Els ideals que no encoratgen a la destrucció i a l'odi. Que no alimenten que la força és l'única cosa important i amb la qual s'ha de subjugar als altres. Els bons ideals no coaccionen als altres, ensenyen amb l'exemple.

- Deixa't de ximpleries, XX1.- Diu XX14.- Al bestiar se li ha de portar per on toca amb mà dura i, quan ja no serveixen perquè són massa febles, o se'ls elimina o se'ls dona altres usos.

- Sí, clar. - Responc irònicament. - Com als ancians i a la gent malalta, no?

- Correcte. - Respon XX14.- Aqueixos éssers són un llast per al bon funcionament de la societat i, si no poden aportar gens, doncs... S'elimina el problema.

- No enteneu que poden aportar sabers i experiència? - Responc a la desesperada. - No fa falta eliminar o reutilitzar a tothom.

- Va parlar la que s'acaba de carregar a dos militars com qui menja pipes. - Respon XX14.

- Soc una assassina, açò no ho puc negar. Tota la meua vida ha sigut un entrenament per a matar gent. -

Responc amb sinceritat. - Açò no ho canviaré mai, no sé fer una altra cosa, però el que sí sé és distingir a les persones malvades i a les quals necessiten una oportunitat.

- I qui eres tu per a jutjar a ningú? - Respon XX14.- Amb quin criteri, moral o autoritat? Solament Abtaca és mereixedor d'aqueixa condició de jutge, nosaltres hem d'obeir les seues ordres. Sense el seu consell estaríem perduts en la foscor. No, ens critiques a nosaltres i a tu t'atribueixes el dret de decidir què està mal i que no. Açò és bastant hipòcrita, almenys nosaltres, els esquadrons letals, som coherents.

- Sou unes marionetes. - Responc indignada i dolguda.

- Pot, però tenim al millor titellaire que hi ha. Estic satisfeta de deixar-me guiar per les seues mans dignes, no pels meus indignes designis. - Respon X14.

- Jo... jo ja no sé què pensar. - Dic esfondrant-me una mica amb els meus ideals. - Però el que fa la Unió no està bé. Pot ser que siga una assassina i una hipòcrita que no té dret a parlar de justícia. Sí, aqueixa és la veritat. No soc la més digna, però de moment soc l'única que pot plantar-li cara a la Unió, l'única que pot detenir la barbaritat que ha planejat. M'és igual el que digues, he pres una decisió, no deixaré que feu el que Abtaca té planejat per a aquesta regió. I lluitaré, donant la meua vida si és necessari.

- Bravo! Bravo! - Diu XY80.- Em vas a fer plorar. Conque donaries la teua vida? Açò no t'ho crees ni tu.

Deixem-nos de gilipolces, així no arribarem a res.

XY80 m'envesteix amb força intentant perforar la meua armadura amb els seus ganivets, però no té gens que fer, no pot ni tocar-me, soc més ràpida i més forta que ell. Li colpege sense parar fins que m'avorrisc i ho llance per l'aire uns metres, per a després donar-li una idèntica pallissa a XX14.

- D'acord. - Diu XX14 agafant-se la panxa.- Tu ganes, de moment. Però no oblides que portarem reforços. Pots fugir, però ara que ja s'han desvelat les teues vertaderes intencions... és qüestió de dies o setmanes que aquesta regió no continga... Bé, quina més dona. L'única cosa que et dic és que pots fugir, però si ho fas, no hi haurà res que ens detinga i si et quedes, ha ha ha, no podràs amb tots. Veurem què pesa més, si els teus ideals o el teu instint de supervivència. Ens veiem.

En aqueix moment, XX14 i XY80 fugen el més ràpid que poden. Podria seguir-los, encara que no sé si els atraparia, supose que sí, però una cosa és donar-los una pallissa i una altra és aconseguir matar-los... Açò és més difícil i segur que ja hauran demanat reforços. Si m'interpose entre ells, no solament dubte que els aconseguisca matar, sinó que em veuré envoltada per un gran nombre. No, millor que els deixe fugir, ja ho deien els antics, enemic que fuig, pont de plata. No soc molt d'aqueixa frase, soc més de no deixar caps per lligar, però, en fi, encara no estic recobrada del tot i tinc moltes coses a fer.

Observe al meu al voltant i veig que la plaça està plena de sang. La sang no m'incomoda, he fet escabexines tan grans que açò semblaria solament una comèdia en comparació... Però no deixe d'estar trista. Què em passa, sempre he matat sense compassió ni penediment. Creia en el que feia... Però ara... ara estic confusa. No sé què està ben i què està malament. Em sent com una xiqueta que descobreix grans veritats que solament saben els adults i se sent vulnerable, la diferència és que jo no tinc progenitors en els quals acollir-me i sentir-me segura. Algú que em protegesca mentre aclaresc les idees. Havia fet una amiga, bé, ja que ho pense exactament no era sí, però ara... ara em trobe completa i absolutament sola.

Bé, aqueixos pensaments no em condueixen a cap lloc, necessite un lloc segur en el qual puga pensar quin ha de ser el meu següent pas. El temps s'està esgotant, de fet, no crec que la Unió tarde més d'un dia a atacar...

Espera, sí que hi ha un lloc on puc refugiar-me de moment, un lloc que la Unió no coneix. O açò espere.

Comence a córrer a gran velocitat, una velocitat molt major de la qual un humà normal podria aconseguir, per molt que entrenara molt dur. Soc capaç de córrer a uns cent quilòmetres per hora durant molt temps sense cansar-me, coses de la Unió i el seu mètode especial per a entrenar als esquadrans letals, encara que més que entrenar seria millor dir preparar. Però jo soc la millor.